

Missziói gyülekezet

Lekció: Ap.Csel. 1.3-14

Textus: Ap.Csel. 7.54-8.8, 11.19-26

2002. nov. 17.

Gazdagrét

Hogyan vezet Isten misszióba?

A feltámadott Jézus Jeruzsálemben találkozik tanítványaival. Azt parancsolja nekik, hogy ne hagyják el a várost, hanem várják meg ígéretének beteljesedését: *"Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig."* Jézus Krisztus nemcsak elhívta a tanítványokat a követésére, nemcsak új életet adott nekik, nemcsak ismeretének áldásait árasztotta ki rájuk, hanem feladattal is megbízza őket. Tudniuk kell, hogy Krisztushoz tartozni nemcsak kiváltság, hanem felelősség is. Aki az övé, az tanúja lett; nem lehetősége, hanem Istentől való kötelessége megvallani, amit látott, hallott és átélt Jézussal. Akit Isten Jézus Krisztusban a Szentlélek ereje által elhívott, azt el is küldte; azért hívta el magához, hogy őt képviselve éljen küldetésben, misszióban. A keresztyén gyülekezet minden tagja, valamint az egész közösség együtt is, küldetésben él és jár, hiszen mindig és mindenhol Istenhez tartozik, mindig és mindenhol készen kell lennie arra, hogy Jézus tanúja legyen.

Erről a küldetésről három dolgot mond Jézus a tizenegynek. Az első, hogy mindig Jézus Krisztusra kell mutatniuk, ő a középpont, és nem azok, akik róla tanúskodnak. A második, hogy az egész világra, azaz minden népre, kultúrára kiterjed. Jeruzsálemben kezdődik, de Júdeán, Samárián keresztül tanúi eljutnak a föld végső határáig. Harmadszor ehhez az óriási feladathoz a Szentlélek ereje adatik. Az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv ennek a missziónak a kibontakozását követi nyomon. Az evangélium eljut Jeruzsálemből a birodalom fővárosába, Rómába, azonban nem minden nehézség nélkül.

A missziói gyülekezetről szóló sorozat utolsó részéhez értünk. Beszéltünk arról, hogy a keresztyén gyülekezet létének értelme, hogy Jézus Krisztus tanúja legyen. Ezért építünk templomot, ezért szervezünk ifjúsági klubot és számtalan más alkamat. Isten azért plántálta gyülekezetünket ide, azért ajándékoz meg szeretetével gazdagon, hogy azt át akarjuk adni a lakótelepünkön élő embereknek. Ez azonban nem megy magától. Ha pedig egy gyülekezet nem akar engedni annak, hogy Jézus Krisztus tanúja legyen a közvetlen környezetében, valamint a föld végső határáig, akkor Isten cselekekszik. Ezt követjük nyomon a felovasott részekben.

I. A jeruzsálemi gyülekezet

A tanítványok engedelmeskedtek Jézus parancsának, és együtt maradtak Jeruzsálemben, ami - többségük Galilea tartományából lévén - nem az otthonuk volt. Pünkösd napján az Atya kitöltötte rájuk a megígért Szentlelket, és valóban azonnal erővel, bátorsággal szóltak Jézus Krisztusról. Péter arról beszélt, hogy azt a Jézust, Isten küldöttét, akit a vezetők döntése alapján kivégeztek - és ezzel a jeruzsálemiek egy jelentős része egyetértett - Isten feltámasztotta, és ennek ők élő tanúi. A tanúság eredménye az lett, hogy sokan megrettentek afelett, hogy nem egészen 2 hónappal korábban ők is annak a halálát kívánták, aki Isten Fiának bizonyult, majd pedig bűnbánattal fordultak az Úrhoz. Megszületett a jeruzsálemi gyülekezet, amelynek jellemzői a gyors növekedés, a lelki-anyagi közösség és a kitartó imádság voltak. A továbbra is ellenséges vallásos vezetők fenyegetéseitől nem ijedtek meg az apostolok, akik bátran tettek tanúságot Jézusról a nép között. Jelek és csodák történtek, az evangélium terjedt, és sokan dicsérték Istent, aki meglátogatta Izraelt. Hatalmas öröm töltötte be a gyülekezetet.

Ugyanakkor ezzel még messze nem teljesítették Jézus programját. Tanúi voltak Jeruzsálemben, ahol sokan hallották és fogadták be az evangéliumot nem jeruzsálemiek is. Az úgynevezett görögök, az Izrael területén kívül, szétszórtságban élő és az akkori köznyelvet, a

görögöt beszélő zsidók közül sokan Krisztus követőivé lettek. De a jeruzsálemi gyülekezet nem gondolkozott azon, hogy Samáriában, sőt, a föld végső határáig, azaz a pogányok között is tanúja legyen az Úrnak úgy, ahogy ő parancsolta nekik.

A samáriákat, akik közeli szomszédai voltak, megvetették és messze elkerülték, mint tisztátalan népcsoportot, akik zsidó gyökerekkel rendelkeztek, de más népekkel keveredtek össze. A Római Birodalomban élő pogány népeknek pedig mi közük lenne az ő Messiásukhoz? Zsidó ember még csak be sem lép egy pogány házába. Hogy hirdethetné hát neki Jézus Krisztust? Hatalmas falak voltak már az akkori világban is, és úgy amint ma is, egyik világból nagyon nehéz volt átlépni egy másikba. Különösen nehéz ezt megtenni az evangéliummal. Vették a Szentlelket, tanúságra hívta el őket Jézus, de ez nem ment könnyen, Amint nem megy könnyen ma sem. Sok keresztyénnek már az nehéz, hogy a "templom" világából átlépjen mint Krisztus tanúja a "mindennapok világába." És akkor még nem is volt szó arról, hogy mit jelent belépni a fiatalok, vagy az éjszakai életet élők, a cigányok, vagy bármely más társadalmi csoport világába. Hogyan leszünk missziói gyülekezet egy ilyen helyzetben? Hogyan omolnak le a falak? Hogyan vezeti Isten misszióba a jeruzsálemi gyülekezetet?

II. A krízis

A virágzó, bár nem problémák nélküli jeruzsálemi gyülekezetet súlyos támadás éri. Istvánt diakónust, akit a nagytanács elé hurcoltak ellenfelei, a feldühödött vezetők megkövezték. A véres esemény a gyülekezetben súlyos helyzet kialakulását eredményezte. *"Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén."* A fészekmeleg fájdalmas véget ért. Senki sem volt biztonságban, ezért sokan jobbnak látták menekülni. A meglévő kapcsolatok és struktúrák felbomlottak. *"Kegyes férfiak azonban eltemették Istvánt, és nagy siratást tartottak felette."* A gyülekezet gyászol. Egyik fele szétszóródott, a másik fele összetört. Akik eddig örömmel magasztalták az Urat, most siratóéneket énekelnek egyik vezetőjük, István holtteste mellett. Míg a kegyesek gyászolnak, magukba roskadtan sírnak, közben az ellenség életre kap: *"Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket."* A Saul által vezetett üldözés, és a mögötte lévő gyűlölet intenzitására utal a következő fejezetben olvasható mondat, amely szerint Saul az "Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve" tette mindezt. (9.1) Mindezek alapján állíthatjuk, hogy a jeruzsálemi gyülekezet mély válságba került, és emberi számítások szerint nemigen számíthatott másra, mint hogy az ellenséges és pusztító erők felőrlik, és az evangélium dicsőséges terjedésének gátat vetnek. Azonban nem ez történt. A krízisből lehetőség lett, amit Jézus Krisztus ellen tettek, az az ellenkezőjére fordult. Mielőtt azonban ezzel foglalkoznánk, fordítsuk figyelmünket a mai helyzetre.

Európában, és így hazánkban, nincs keresztyénüldözés, ebben tehát nem vagyunk hasonló helyzetben a jeruzsálemi gyülekezethez. Talán igazi sírás és gyász sincs, bár annál inkább találkozunk siránkozással, ami nyilvánvaló krízisünkből fakad. A keresztyén egyházak fogynak, gyülekezetek elöregednek, vidéken sokfelé elnéptelenednek. Tőlünk nyugatabbra templomokat zárnak be és adnak el vendéglőnek, kiállítóhelynek, stb., de nálunk sem sokkal jobb a helyzet. Miről beszél mindez? Meggyőződésem szerint éppen arról, hogy az egyházak nem éltek Krisztus missziói népeként, a Szentlélek erejével felruházva és általa verérelve abban, hogy az evangéliummal mindig újabb és újabb csoportok világába léptek volna be. Ezért van az, hogy a templomok világa és a mindennapok világa között sokszor 50-100 évnyi eltérést észlelünk. Sok gyülekezet megmaradt magában, befelé fordulva, missziói látás és lendület, imádság nélkül. Ez a krízis azonban lehetőség is. Lehetőség a megújulásra, a régebbi gyülekezetek átfomálódására, emberi tradíciók felülvizsgálatára és elvetésére, új utak tanulására. Istentől való kényszer a Jézusról szóló tanúság hiteles végzésére, kényszer újabb és újabb falak szeretettel és megértéssel történő átlépésére, lebontására. Isten adja meg a gazdagréti gyülekezetnek, hogy az európai idős egyházak

krízisében élen járjon ezen az úton! Isten Szentlelke adja nekünk, hogy a misszióban megújulva legyünk Krisztus hiteles tanúi - szóval és tettel egyaránt!

III. Az eredmény

Bár úgy nézett ki, hogy az evangéliumot elfojtják az ellenséges erők, ennek éppen az ellenkezője történt: *"Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét."* Akik maguktól nem indultak el, az üldözésben Isten bölcs terve szerint tanúkká lettek. Akikben nem volt elég bátorság és odaszántság, esetleg nem tudták, hogyan kezdjék lebontani az évszázados ellentétek falait, azokat Isten elindította. Fülöp Samáriába ment, ahol sokan lettek az Úréi. Később ennek nyomán az apostolok közül is elment Péter és János, hogy kezeiket a samáriai hívőkre vetvén imádkozzanak értük. Évszázados szakadás és megvetés nyert ebben gyógyulást Jézus Krisztus által. Majd ugyanez a Fülöp egy etióp főembernek hirdeti Krisztust, és így jut el az evangélium Afrikába. A 11. fejezetben pedig azt olvassuk, hogy Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig is eljutottak azok, akik szétszóródtak az üldözések következtében. Ez már teljesen pogány vidéknek számított, és voltak, akik már nem csak a zsidóknak hirdették az evangéliumot ezen a területen. Többen megtértek, és így született meg az Antiókhiai gyülekezet, amely a föld végső határára is kiterjedő misszió központja lett. Innen ment Pál apostol missziói útjaira, amelyen bejárta a Földközi tenger medencéjét. És mindez az István mártíromsága következtében kitört üldözés következtében történt így. A mindenható Isten még az ellene és hívei ellen irányuló rosszakaratot is Országá és dicsősége építésére használja fel!

Azt látjuk tehát, hogy a tanúságtétel, a misszió mindig határátlépéssel jár, az evangéliumot az egyik világból kell eljuttatni egy másik világba. Így van ez kicsiben, amikor a szomszédunkkal beszélgetünk, és akkor is, amikor az evangéliumot egy másik földrészen hirdetjük. Gyakoriak a falak, nagy a távolság úgy kultúrális, mint lelki értelemben. A falakon pedig nehéz keresztülmenni. Inkább bizonyos embereknek nem kívánunk Jézus tanúi lenni. Ez azonban így vagy úgy válságot hoz létre a gyülekezet életében. Isten nem engedi, hogy befelé forduljunk, csak magunkkal törődünk, elfogadjuk és megváltozhatatlannak nevezzük a meglévő szakadékokat.

Ezért hát kérjük őt. Kérjük, hogy adja nekünk Szentlekét, hogy kapjunk erőt. Kérjük, hogy ha magunktól nem mennénk, ő vigyen bele olyan helyzetekbe, ahol készek vagyunk Jézus tanúi lenni. Hogy meglássuk a falakat, amelyek elválasztanak bennünket embertársainktól, és ne fogadjuk el azokat, lépjünk ki szorításukból. És mindeközben lássuk, hogy annak a részesei vagyunk, ami kétezer évvel ezelőtt elkezdődött, és a mai napon is tart. Halljuk meg és fogadjuk el, higgyük el Jézus szavát: *"... erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig."* Ámen!